

Aleš Mustar

Dediščina

Velikonočna 2004

Statistični odklon pri izračunavanju prazničnih datumov je
letos poskrbel,
da ekumenizem ni samo na koledarju.
Na Aljaski so že dohnali,
kaj je bilo prej,
kura ali jajce,
in začeli barvati piščance.
Na stari celini
me pečejo oči
od Kinder jajčk in kičastih pisanic.
Tako raznobarvne so bile tudi uspalvalne tabletko mlade
pisateljice,
ki v življenju nikoli ni prebrala Aristotelove Poetike.
Ko sem jo prebiral, sem verjel,
da je edino človeško bitje na svetu,
ki še lahko najde studenec večne mladosti.
V prerani grob pa jo je pahnilo nezaupanje v sodobne
kozmetične izume.
Kemija ji je preprečila dramatično smrt,
ni se potopila kot Ofelija,
z namočenimi gležnji je zaspala na obrežju,
njen Hamlet pa je, kot da bi bila Pepelka,
v grozi najprej našel čveljce.
Etnologi zagovarjajo naravno barvanje jajc
s čebulnimi olupki.
Kristus je tudi letos zaman umrl na križu,
Aglayinine besede pa vse bolj vstajajo od mrtvih.

Svoboden kot ptica © Mobitel

Po dobrem literarnem večeru
vzneseno trinajstkrat napačno odtipkam pin kodo
in dokončno blokiram telefon.
Šarmanten ženski glas kliče opozarja,
da sem nedosegljiv.
Končno sem svoboden –
kot ptica,
pravijo, da pisec reklam za tak kliše lahko potegne tudi petsto tisočakov.
Le čemu potemtakem pisati verze?
Delodajalci ne morejo priti do mene,
res sem svoboden,
ni mi mar, kako bom plačal poračun elektrike.
Telefonski imenik je izbrisan.
Ob ponovni vzpostavitvi zveze mi bo mala naprava
pomagala narediti inventuro prijateljev,
ker nima čustev,
jih bo žal razvrstila po abecednem redu.
Ker so moji prsti zasvojeni od malih tipk,
skušam svojo odvisnost potešiti z daljincem.
Na nekem kanalu šarmantna dama srednjih let
propagira Kosovelov hlebček,
ki ga je ob njegovem jubileju začel peči Mlinotest,
v ozadju pa kraljuje knjiga, zajeten špeh,
polna avtorjevih slik, njegove družine,
pisem, rokopisov,
ki jo je tudi treba prodati.
Občutek imam, da se je njegova poezija sprevrgla v
krušne drobtinice, ki padajo na damsko krilo.
V grlu se mi začne delati cmok,
čprav je bilo z menoj v življenju vedno vse v redu,
kot pravi fant nikoli ne jočem,
v otroštvu sem se vedno igral samo z avtomobilčki,
hočem, da me samo berejo,
kot jaz berem Kosovela,
v notranjem razkolu zgrabim telefon
in ga nesem v naročniški center,
rutinirano prijazna uslužbenka
ne more skriti sočutja
in pomilovanja obenem,
zaradi mojega slaboumnega spomina,

ko mi pove, da so vsi podatki iz telefona izbrisani,
rad bi ji povedal,
da to ni tako tragično,
da včasih izbrišejo celo ljudi,
molčim,
čas je za osebno inventuro.

Okoljevarstvena

Zvoni, zvoni, zvoni ...
Nad najino hišico,
ki je samo fiktivna,
ker sem se pozabil vpisati v nacionalno varčevalno stanovanjsko shemo,
so se zgrnili črni oblaki.
Stari modreci, ki so jih že zdavnaj pojedli črvi,
bi zagotovo pripomnili, da je po toči zvoniti prepozno,
duhovnikom pa nikoli ni padlo na pamet,
da bi urejene podanice pri maši opozorili,
naj uporabljajo manj laka za lase,
da o dezodoransih ne govorim.
Leživa na zakonski postelji,
nad naju se zgrinjajo muhe,
toda ne iz znanstvene fantastike,
temveč avtohtone Sartrove muhe,
lezejo nama v ušesa, nos, se zadevajo v koticke očesa
in brenčijo: "Bodi, kar si! Ne zmeni se za druge!"
Zunaj treska,
bukve in hrasti se koljejo na dvoje
pod seboj drobijo glave srnic,
strele udarjajo v rogovja jelenov,
pesništvo ostaja brez priljubljenih motivov
in midva brez besed.
Sledi švigajoč pogled z muho namesto roženice v očesu
in že naju ni več.
Rediva se brez hrane,
ne grizeva si več nohtov,
lepi in dolgi postajajo,
edina dobra stvar v najinem onstranskem življenju,
saj si z morebitno posmrtno nagrado
niti grobnice ne bova mogla urediti.
In ko bodo prišli sosede in uporabili osvežilec zraka,

da bi premagal neznosni smrad,
ki ga oddajata najini razpadajoči telesi,
se bo zgodil potop, draga, vesoljni potop,
Noe mi je v sanjah prišepnil,
da se mu ne ljubi zgraditi še ene barke
in tako bova hočeš-nočeš postala zadnja romantika.

Nostalgijska

Hodim po knjižnem sejmu,
od nešteti knjig zbađa v hrbtenici.
Ko grem mimo stojnice z medicinskimi priročniki pomislim,
da bo spet treba k zdravniku,
v življenju se vse plača.
Če bodo tudi letos pri kuharskih priročnikih ponujali potico,
si bom privoščil en kos,
življenje je kratko, toda sladko, vsaj tako pravijo.
Hodim in hodim in ko opazim v zgodovino zapisanega avtorja,
kot cigaretni ogorek poteptam nostalgijo
vsaj do naslednjega leta,
ko me čaka profesionalna *otožna želja po tem, kar sem kot osebek v preteklosti čutil!*
V bližnjem improviziranem baru se knjižni mešetarji bašejo s čevapčiči
in jih splakujejo z obilico alkohola,
saj ima tudi knjigotrštvo svojo klasifikacijsko številko v poslovnem registru
in njej pripadajoče naročilnice.
Ko me spreleti srh ob ugotovitvi, da mi je prijatelj,
ki je sponzoriral moje delo, postal popolnoma tuj,
me po rami potrepnja Mali princ in mi zašepeta,
da so kosti njegovega avtorja pred kratkim našli v oceanu,
za njim stojiš ti v poročni obleki,
najini priči sta Cvetajeva in Pasternak,
angeli nosijo napis *in medias res ...*
Dickinsonova ujame šopek in Dostojevski naju posipa z rižem,
Arabela, ki je na poroko zamudila, nama pokloni čarobni prstan,
poklekнем in ti ga dam na prstanec,
zavrtiš ga in pristaneva v elizabetinski dobi,
knjižni mešetarji v capah prosijo za kos kruha,
pred Shakespearovo stojnico je velik naval,
princ pravi, da gremo po zaprtju na večerjo.
Branjevka s psihološkimi priročniki se mi prijazno nasmiha,
verjetno je sodeč po izrazu na mojem licu našla pravega kupca:

ponuja mi knjigo z zadnjimi dognanji s področja premagovanja stresa,
čepprav me je zagotovo definirala kot shizofrenika,
prijazno odklonim, rekoč, da sem ravno doživel magični realizem.
In spet me popade neskončna nostalgija po 17. stoletju.
Prosim jo za nekaj proti depresiji
in tako dobim lepo ilustrirano knjigo z 10 % popusta,
hrbtenica pa bo počakala do naslednjega leta.

Dediščina

Ker se po mojem z akademsko navlako nabitem umu
podi kratek pregled svetovne književnosti,
bijem notranji boj –
postmodernistična slabost proti lirični ejakulaciji.
Rezultat je neodločen.

V mislih na čelo poljubljam svoje brate, literarne prostozidarje,
pozdravljen Beckett, ki si mi brat, naj te poljubim na čelo, brat,
pozdravljen Ionesco, ki si mi brat, naj te poljubim na čelo, brat,
in tako dalje in tako dalje ...

Bratje, po mojem delu se pretaka vaša zapuščina,
čepprav vas nisem nikoli prosil zanjo,
kot vas tudi nisem posthumno tožil za nujni delež.
Od preobremenjenosti obolevajo moji notranji organi,
ko me državni kličejo na odgovornost.

V Srebrenici znova odkopavajo strohnela trupla,
za njimi in od njih ni ostalo nič,
dedovanje je povsem brezpredmetno,
le tavajoče duše v zapuščeni hiši iz bližnje vasi spet kričijo,
kričanja ne ustavi nihče, ne policija, ne gasilci in ne hodža.
Ugasnem televizor in začnem sestavljati odgovor na tožbo,
ki so jo, nezadovoljni s količino zapuščine,
po babičini smrti sestavili mrhovinarski sorodniki.

Kri je voda.

Odvetniku bom na njegova vprašanja odgovarjal povsem tiho,
da naju babica ne sliši,
da ji ne bo treba strašiti, saj se je v življenju dovolj nagarala.

In midva, draga moja,
na koga bova prenašala sadove najinega dela?
Naj postaneva sterilna v imenu umetnosti?

Pridi, da te poljubim,
da postane najino življenje *in medias res* poezija.